

Na vse gerlo se smeje Jaklev Janez in se ne more zadosti čez „laške neumneže“ zavzeti, ki se najdenih razterganih knjig tako nezmerno radujejo. — Hitro! kje je Koradel?

Toda Koradel se na Jaklevo razodetje kar nič ne smeje. Zamišljeno gleda stari „praktikar“ v tla, kakor da bi se veselje Lahov vresničiti znalo.

Drugi dan potem je bil v bližnjem tergu somenj. Tudi Jaklev Janez se tjé spravlja, da bi si za nove irhaste hlače kupil. Vzame tedaj iz police molitveno knjigo, v kateri je imel pet goldinarjev v papirji spravljenih. Al kako se zavzame, ko denarjev ne najde! Sim ter tje prebira liste in rogovili po sobi, vse preišče — pa denarjev ni! Na njegov ropot stopi sestra v sobo in ga vpraša, kaj da išče.

„Glej, ljuba sestra, tukaj, ravno tukaj v tej molitvenej knjižici sem imel pet goldinarjev shranjenih, a zdaj sem že vse liste preobernal, in — ni jih!“

Sestra se mu prav debelo smeje.

„Ne bodi hud, naboré! jaz sem je spravila.“

„I kam?“

„Unidan sem hotla v cerkev in ko se spomnim, da sem svojo molitveno knjižico pozabila pri svojej prijateljici, vzela sem hitro tvojo in pet goldinarjev sem vtaknila v naglici —

„Kam?!“

„V male povesti.“

Jaklev Janez na somenj ne gré, ampak doma pod staro lipo zamišljen s šibico v pesek piše, svojo šalo in Koradelna preklinja ter naposled tudi spozná, da so „neumni Lahi“ pač pametni bili, in se razterganih knjig, ktere jim je on sam ponudil, po pravici radovati smeli.

B. T.

~~~~~

D o b r i o t r o k .

Kedar zarja mi prisveti,
Vstanem in na svetlo grem,
Stvarniku v molitvi sveti
Serčno hvalo, čast dajem.

Mlad sem še, zeló nezmožen,
Vendar nekaj že storim:
Dober lahko sem, pobožen,
Lahko pridno se učim.

Lepi nauki so zakladi,
Ki nabiram je v sercé,
Biseri so v dobi mladi,
Ki jih molj, erjá ne sné.

A. Praprotnik.

